

Från IPBs generalsekreterare:

Libyen: IPB motsätter sig militärt anfall och kräver politiska förhandlingar för att skydda civilbefolkningen

En ny historisk era inleddes för tre månader sedan genom att folket i Tunisien och därefter i Egypten reste sig. Dessa båda länder var de första i denna arabiska vår, som förde hopp och ung energi till miljoner människor i länder, som i årtionden lidit av förtryck och ökande ekonomiska lidanden. Det libyska upproret började som en imitation av dessa ickevåldsliga segrar, men världen har med förfäran bevittnat hur detta uppror militariserats till att bli ett fullskaligt inbördeskrig.

INGA FLER MILITÄRA INTERVENTIONER

Västmakternas ödesdiga beslut att driva igenom en resolution i FNs säkerhetsråd för militära anfall och en flygförbudszon, har förvandlat situationen till att bli allt mer lik krisen i Irak år 2003 . IPB stöder det kortsiktiga målet att skydda civilbefolkningen, speciellt i Benghaziområdet, men har allvarliga invändningar mot visdomen i beslutet att väst inleder ett beväpnat anfall mot ännu ett muslimskt land. Har dessa västmakter inte lärt sig någonting av sina katastrofala misslyckanden under de senaste tio åren? Krig kan aldrig vara annat än den allra sista utvägen under sådana förhållanden och i detta fall är det uppenbart att man icke uttömt alla icke-militära metoder (Var alla ekonomiska sanktioner implementerade? Hade man iscensatt den massiva elektroniska blockaden? Hade man stoppat all försäljning av olja och gas? Kommer vi nånsin att få veta detta?)

NÄR SKA VI LÄRA OSS?

Västmedias fascination av detaljerna i detta slag riskerar att grumla det historiska minnet, utan vilket en klar bedömning är omöjlig. Först och främst, har vi redan glömt vem som sålde vapen, och gjorde energiavtal med general Kadaffi? Påminner inte frasen –no-fly-zone- om hur man gled in i den katastrofala ockupationen av Irak och Afghanistan?

ALTERNATIVA SÄTT ATT AGERA

Det finns ingen b rist på alternativa lösningar. Som IPB ser det , är det allra viktigaste och mest effektiva sättet att påföra FN-mandatet: Skyldighet att skydda civil befolkningen, är att omedelbart kontakta såväl Kadaffi-regimen som rebellerna och inleda seriösa förhandlingar. Dessa skulle fokusera på först och främst på ett genuint och multilateralt eld-upphör och därefter på grunderna för en politisk lösning. FN har redan ett speciellt sändebud på plats i

Tripoli. Cyniskt eller inte - Kadaffi har redan gjort en eld-upphör gest, som erbjuder en öppning. Väst och i synnerhet USA och de tidigare kolonialmakterna

bör hålla sig borta. FNs generalsekreterare och en panel av respekterade personligheter från den muslimska världen bör inbjudas att delta i alla former av samtal som kan arrangeras. Ett erbjudande att avbryta flyganfallen kan användas som ett förtroendeskapande medel. Under tiden bör man överväga att utforma en FN- auktoriserad fredsbevarande styrka. Denna bör inte bestå av militära styrkor från västländerna. Hur kommer det sig att investeringar i medling, diplomati, förtroendeskapande och liknande alltid får en mycket liten del av de pengar som ges ut på militära interventioner?

GE UTRYMME ÅT VÅR KREATIVITET

Det arabiska folket har visat att de har modet att bryta sig loss från tidigare vanor och har demonstrerat en imponerande disciplin och värdighet gentemot sina förtryckare. Nu är det verkligen dags för västvärlden att motsvara detta genom att bryta med sina egna tidigare vanor och i stället släppa lös den enorma kreativitet som finns i deras egna samhällen i sökandet efter nya vägar att lösa konflikter. Framgång i Libyen skulle erbjuda en enorm inspiration till människor som är instängda i dödliga konflikter i andra regioner.

ATT ÄNDRA KURS

Det är inte för sent för de som leder detta senaste militära äventyr att dra sig tillbaka från det gungfly som syns vid horisonten. Vi uppmanar världens fredsörelser att agera nu för att inte glida in i en internationell väpnad konflikt. Vad som görs under de närmaste dagarna och veckorna kommer att påverka möjligheterna för en långsiktig lösning. Det vore tragiskt att rädda Benghazi för en tid, men genom att göra detta döma landet som helhet till ett ursinnigt, blodigt krig för att befria fosterlandet från utländska ockupanter.

Det finns alla möjliga överväganden att göra i denna konflikt och viktiga läxor att lära. I synnerhet att de fem permanenta medlemmarna i säkerhetsrådet inte får fortsätta att styra världen som om det fortfarande var 1945. Och att det är dags för ett global protest mot de massiva utgifterna för militära system - 1500 miljarder dollar per år - och i synnerhet den internationella vapenhandeln där korrupktion och dubbelmoral är ständiga följeslagare.

Den Internationella Fredsbyrån är klar över sina egna prioriteringar. Vi måste nedrusta för att kunna utvecklas. Basbehoven för befolkningarna måste ha absolut prioritet, inte som en sidoprodukt av den nationella säkerheten. Vi riktar en uppmaning till de vapenproducerande länderna och industrierna att så snart det bara går börja ställa om militär rustning och produktion för civila ändamål. Världen har inte råd med ett fortsatt militärdominerat sätt att tänka och handla. Irakerfarenheten har lärt oss att demokrati kan

inte tvingas på ett land, och att regimförändring är en fråga för det egna folket. Tiden är nu mogen att hjälpa folket i MENA länderna att bygga sina samhällen baserade på en vision av en fredskultur, som människor längtar efter över hela världen. Ett sådant program kom man överens om i FN under förberedelserna för det internationella året för fredskultur år 2000 och den påföljande dekaderna för fredskultur och icke-våld. Denna dekad har just avslutats och måste med största kraft och energi förnyas.

Colin Archer, generalsekretarare

Internationella Fredsbyrå

41 rue de Zurich, 1201 Geneva.